

A Fővárosi Törvényszék a
által képviselt ENORMUS Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. (1115 Budapest, Fraknó u. 18. A. épület fszt. 2.) felperesnek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hivatkozási szám: Vj/65/2014.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. évi augusztus hó 29. napján kelt 5.K.32.772/2015/34. számú ítélete ellen a felperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2017. évi június hó 21. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (azaz százötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 966.900 (azaz kilencszázhatvanhatezer-kilencszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperessel szemben az alperes annak vizsgálatára indított versenyfelügyeleti eljárást, hogy az általa alkalmazott „Vargha Metodika” elnevezésű kezelés (a továbbiakban: felperesi módszer) televíziós műsorszámokban, nyomtatott sajtóban, szórólapokon, valamint a saját honlapon való népszerűsítése megfelelt-e a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) előírásainak. Az alperes azt vizsgálta, hogy a módszerrel kapcsolatosan hangsúlyozottak valóságtartalmát a felperes a tudományos bizonyítottság követelményét kielégítően tudja-e igazolni a már a közzétételkor birtokában lévő bizonyítékokkal.

Az alperes eljárása eredményeként a 2015. június 12-én kelt Vj/65-33/2014 számú határozatában megállapította, hogy a felperes a 2013. január 1-je és 2014. július 18-a közötti időszakban a vizsgált kommunikációs csatornákon népszerűsített módszerével kapcsolatban a valótlan gyógyhatásra, valamint egészségre vonatkozó és egyéb hatás állításokkal tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, megsértve az Fttv. 6.§ (1) bekezdés bg) és bj) pontjait, és az Fttv. mellékletének 17.

pontjára figyelemmel az Fttv. 3.§ (1) bekezdését. Az alperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 76.§ (1) bekezdés g) pontja alapján megtiltotta a jogsértőnek értékelt magatartás további folytatását és arra kötelezte a felperest, hogy kereskedelmi gyakorlatának módosítását a döntés kézhezvételét követő 60 napon belül igazolja felé. Indokoltnak tartotta továbbá a versenytanácsi gyakorlatot rögzítő 1/2007. közleményben foglaltak és a Tpv. 78.§-a szerinti szempontok alapulvételével megállapított mértékben 12.086.800 forint bírság kiszabását is.

A felperes a per első tárgyalásán pontosított keresetében az alperesi határozat megváltoztatásával kérte annak megállapítását, hogy a döntés 19. pontjában szereplő táblázat 1-10. pontjaiban írt kereskedelmi kommunikációkkal jogsértést nem követett el, míg a döntés 11. pontjában olvasható kereskedelmi kommunikációt érintően a jogsértést csak részben követte el, ezért a bíróság mellőzze avagy mérsékelje a terhére kiszabott, eltúlzott mértékű bírság összeget. Az első tárgyalást követően hivatkozott a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló 2005/29/EK Irányelvre (a továbbiakban: Irányelv) és arra, hogy amennyiben az alperes jogszerűen jár el, akkor a Tpv. 78.§ (8) bekezdése alapján a bírság kiszabása helyett figyelmeztetést kellett volna alkalmaznia, mert kis- és középvállalkozásnak minősül, és a jogsértésre nem egyértelműen azonosítható csoporthoz tartozó személyekkel szemben került sor. Álláspontja szerint a kereskedelmi gyakorlata részét képező tényállítások valóságát, valamint a módszer hatásosságát teljes körűen igazolta a versenyfelügyeleti eljárásban csatolt dokumentumokkal. Ezek vizsgálatára az alperes kellő szakértelemmel nem rendelkezik, ezért szakértő bevonása lett volna indokolt. Az ennek mellőzésével hiányos bizonyítási eljárás miatt a téves és hiányos mérlegelés eredményeként meghozott megalapozatlan alperesi döntéssel a méretéhez, valamint a bírságmaximum felső határához közelítő eltúlzott mértékű bírság került kiszabásra. Benyújtotta munkavállalói munkaszerződéseit képesítésüket igazolva, szakcikkeket és a versenyfelügyeleti eljárásban is már csatolt további dokumentumokat. A televíziós kereskedelmi kommunikációk kép- és hangfelvételeinek a tárgyaláson történő megtekintését, valamint orvosi szaktekintélyek tanúkénti meghallgatását indítványozta.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Rögzítette, hogy a felperes a per első tárgyalásának befejezéséig nem hivatkozott jogszabálysértésre sem a Tpv. 78.§ (8) bekezdésében, sem a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: KkvTV.) 12/A.§-ában, sem pedig az Irányelvben foglaltakkal összefüggésben, így e kérdések érdemi vizsgálatát a Pp. 335/A.§ (1) bekezdésére figyelemmel mellőzte. Valamennyi, az ügy megítélése szempontjából relevanciával bíró tényt és körülményt értékelt a kereseti érvek mentén, és hangsúlyozta, hogy sem az alperesnek, sem a bíróságnak nem a felperesi módszer hasznosságát kellett értékelnie, hanem azt, hogy a kommunikáció megfelelt-e az irányadó versenyszabályoknak. A felperesi közlések a módszer és az egészség közötti összefüggésekre utaltak, hangsúlyozva a kezelés hatásosságát. Ezért a felperesnek nyilvánvalóan ezt kellett volna igazolnia a már a tájékoztatások közzététele előtt rendelkezésére álló, a tudományos alátámasztottság kritériumának megfelelő bizonyítékokkal. Részletesen bemutatta, hogy a felperesi bizonyítékokat miért nem tartotta elfogadhatónak a tényállítások alátámasztására. Kiemelte, hogy az alperesi értékelés nem cáfoló jellegű vitatása önmagában nem elegendő ahhoz, hogy a felperes a bizonyítás terhét az alperesre áthárítsa. A felperes bizonyítási indítványait elvetette, mert az alperesnek nem feladata, hogy a felperesi állítások valóságát akár szakértő bevonásával utólag bizonyítsa; egyébként különleges szakértelmet igényelő kérdés hiányában szakértő igénybevétele nem is volt indokolt. Egyetértett az alperesnek a kötelezettségvállalási nyilatkozat mellőzése körében elfoglalt álláspontjával (115-118. pontok), valamint a bírság kiszabás körében tett

határozati megállapításaival (119-138.pontok), mivel a határozat rögzíti mindazokat a tényezőket, amelyeket az alperes mérlegelésénél számításba vett, illetve a bírság összegének meghatározásakor értékelt. A jogsértés miatt alkalmazott szankciónál mindig a konkrét ügyre vonatkozó releváns körülményeket kell figyelembe venni és azok súlyát, nyomatékát kell mérlegelni. A bírság aránytalanságára vonatkozó érveket nem fogadta el, mert a felperes nem jelölt meg olyan, a bírság mértékét befolyásoló körülményt, amelyet a javára még figyelembe kellett volna venni, de olyat sem, amelyet a terhére nem lehetett volna értékelní. A Tpv. 78.§ (3) bekezdésében példalózó jelleggel megjelölt szempontokat, az enyhító és súlyosító körülményeket az adott ügyre vonatkoztatva az alperes feltárta és értékelt, mérlegelését a szükséges és elégséges mértékben be is mutatta.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330.§ (2) bekezdése, illetve a Pp. 335/A.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Közigazgatási Kollégiumának 2/2011. (V.9.) KK véleményében foglaltakra is, a nyitva álló törvényi határidőn belül megjelölte anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozással, hogy az alperesi határozat megváltoztatását mely okból és milyen jogi érvek alapján kéri. A bírság alkalmazásával és összegének meghatározásával összefüggésben utalt a Tpv. 78.§ (8) bekezdésében szabályozott figyelmeztetés alkalmazásának lehetőségére, valamint hivatkozott az Irányelvre. Fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének, és ítéletének indokolása nem felel meg a Pp. 221.§ (1) bekezdésében foglalt követelményeknek sem. Állította, hogy a komplementer jellegű módszerének megítélésére az elsőfokú bíróság nem rendelkezett megfelelő szakértelemmel. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 336./A.§ (2) bekezdése alapján a tényállás valódiságával kapcsolatos bizonyítási teher egyértelműen az alperesre hárul, és az alperes megsértette a Pp. 339/B.§-át is. Hivatkozott a Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiumának a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI.23.) KMK véleményére (a továbbiakban: KMK vélemény), és arra, hogy a Tpv. 78.§ (3) bekezdésében meghatározott szempontok a bírság mértékének meghatározása során a mérlegeléskor kötelezően figyelembe veendőek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a jogszerű elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett álláspontját, és kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tartalmazza az ügy megítélés szempontjából relevanciával bíró tényállást, valamint az abból levont keresetet elutasító döntés megalapozott következtetéseit és indokait is. A keresetváltoztatás tilalmát helyesen értékelt az elsőfokú bíróság, mert a felperes az Irányelvre a per első tárgyalásán nem hivatkozott és ugyancsak nem vitatta a bírság kiszabását sem, hanem annak csupán mértékét kifogásolta. Az időbeli hatályra tekintettel, továbbá a Tpv. 78.§ (8) bekezdése nem is volt alkalmazható, és a Kkv. 12/A.§ alkalmazása is kizárt, mert az eljárása nem minősült hatósági ellenőrzésnek. A jelen ügyben irányadó Irányelv átültetésével megalkotott Fttv. egyértelműen rögzíti, hogy nem neki kellett a kereskedelmi kommunikációkban tett közlések valótlanságát bizonyítania, hanem a felperesnek kellett igazolnia a részéről állítottakat. A bizonyítékok értékelését elvégezte, az különös szakértelmet nem igényelt. Véleménye szerint a felperes részéről előadottak nem érik el azt a szintet, amelyek a bizonyítási teher megfordulásához szükségesek lennének. A jogalkotó által példalózó jelleggel felsorolt mérlegelési tényezőkön túl egyéb szempontok értékelése sem kizárt, de nem teszi a mérlegelést jogszerűtlenné, ha nem a Tpv. 78.§ (3) bekezdésében felsorolt valamennyi szempontot értékeli.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Törvényszék a Pp. 253.§ (3) bekezdésében írtaknak megfelelően a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között eljárva vizsgálta az elsőfokú ítéletet. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a 2/2011. (V.9.) KK vélemény, valamint a Pp. 213.§ (1) bekezdése és 215.§-a szerint a vonatkozó rendelkezések és előírások megfelelő alkalmazásával végezte el az alperesi határozat felülvizsgálatát a kereseti kérelemben meghatározott körben. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatoknak a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelő módon egyenként és a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával helyesen feltárt releváns tényállásból jogszerű következtetést vont le a kereset alaptalansága tekintetében. Helyesen foglalt állást a tiltott keresetváltoztatás kérdésében is a Pp. 335/A.§-ában írtakra figyelemmel, mivel az első tárgyalást követően már késedelmesen előterjesztett, a korábbi érveléstől eltérő jogszabályi rendelkezéseken alapuló felperesi kérelmekről az elsőfokú bíróság érdemben már nem dönthetett. A másodfokú bíróság azt is megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 221.§ (1) bekezdésében megfogalmazott követelményeknek mindenben megfelel. A törvényszék maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedő részletes indokolásával, ezért az nem ismétli meg. Rögzíti, hogy a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, ítéletének jogszerűségét megdöntő érveket nem adott elő, nem tárt a fellebbezési fórum elé az elsőfokú ítélet megváltoztatását, avagy hatályon kívül helyezését indokló körülményeket.

Mindezek folytán a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a törvényszék hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság az egyes felperesi kereseti érvekhez és az előtte tett nyilatkozatokhoz igazodva döntött és megállapításairól kellő részletességgel, logikus ítéleti okfejtéssel számot is adott.

A felperes módszerét az egészség megőrzése érdekében népszerűsítette a klasszikus orvostudomány általi kezeléseket kiegészítő komplementer terápiaként azt hangsúlyozva, hogy az olyan stimulációs hatásmechanizmust indít el az emberi szervezetben, ami a betegségek megelőzését és legyőzését segíti.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a felperes kötelezettsége volt, hogy bizonyítsa az alperesi határozat ténymegállapításainak valótlanosságát, avagy a határozati elemek jogsértő voltát. Ilyen bizonyítékot a felperes nem tárt a bíróság elé. A felperes tulajdonosának (PhD) dolgozata nem tekinthető a módszer tájékoztatásban ígért gyógyhatásának, egészségre gyakorolt hatásának igazolására alkalmas tudományos, klinikai bizonyosságú bizonyítékának. A felhasználói tapasztalatok, az alkalmazásra, igénybevételre vonatkozó ajánlások, támogatói nyilatkozatok sem elégségesek a tudományos igazoltság hiányának pótlására. Mivel a felperes a közzétételt megelőző tudományos klinikai eredményeket felmutatni nem tudott, ezért szakértő igénybevétele szükségtelen volt. A felperesi magatartást az alperes ugyanis azért minősítette jogsértőnek, mert az állításait, ígéreteit alátámasztó tudományos bizonyítékokkal a közzétételt megelőzően nem rendelkezett. A felperesi közlések fogyasztók megtévesztésére való alkalmasságát az alperesnek, míg az alperesi megállapítások értelmezésének és a bizonyítékok értékelésének a helytállóságát a bíróságnak, és nem a szakértőnek kellett megítélnie, ami nem különleges szakértelmet igénylő kérdés.

Az Irányelv átültetése eredményeként megalkotott és az ügyben alkalmazandó Fttv. előírások

egyértelműek a tekintetben, hogy a felperesnek kell igazolnia a kereskedelmi gyakorlata részét képező tényállítások tudományos alátámasztottságát, továbbá, hogy a tájékoztatások közzétételekkor azok már a rendelkezésre álltak. A felperes a fentiek szerint ilyen bizonyítékokkal nem rendelkezett. A felperes ténylegesen a jogsértés körében tett állításai és bizonyítékai elfogadását kérte, azoknak az alperesétől eltérő számára kedvező mérlegelésével. Azonban az állítás szintjén maradt felperesi érvek és szubjektív tartalommal bíró felperesi dokumentumok nem eredményezhették a Pp. 336./A.§ (2) bekezdésében szabályozott bizonyítási teher megfordulását, illetve a jogsértés megállapításának mellőzését.

A Pp. 339/B.§-ában foglaltak alapján mérlegeléssel megállapított bírság mértékének megváltoztatására csak akkor kerülhet sor, ha a hatóság a tényállást nem kellő mértékben tárta fel, súlyos eljárási hibát vétett és mérlegelésének szempontjai, valamint annak okszerűsége nem állapítható meg. Ilyen figyelembe vehető körülményeket a felperes sem keresetében, sem fellebbezésében nem tárta fel. A KMK véleményt érintő általános hivatkozáson túl a felperes nem igazolt egyetlen olyan releváns körülményt vagy tényt sem, amely a bírság mértékének megváltoztatását eredményezhetné. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperesnek a mérlegelés okszerűtlenségével kapcsolatos érveit, azokat értékelte, az ítéletében választ adva arra, hogy azok miért nem voltak elfogadhatók. A kifejtéssel a másodfokú bíróság is egyetértett. A Tpv. 78.§ (1) és (3) bekezdésében írt rendelkezésekből kitűnően a jogalkotó a bírságösszeg tekintetében felső határt szabott, és a mérlegelendő szempontokat példálódzva sorolta fel, amiből következően nem zárta ki az egyedi jogsértéshez igazodóan egyéb körülmények figyelembe vételét. Ugyanakkor a Tpv. 78.§ (3) bekezdésében megjelölt valamennyi szempontot nem mindig, nem minden ügyben kötelező értékelni. Az alperes az általa a bírságösszeg körében értékelteket indokolta mérlegeléséről számot adott. Helyesen vette figyelembe azt is, hogy a felperes módszerét érzékeny célcsoport számára (időskorú, súlyos beteg, rákos, cukorbeteg, stb.) kínálta, jogsértő módon gyógyulást, kedvező élettani hatást, életminőség javulást kilátásba helyező módon. Az egészségmegőrzésre törekvők, a betegségben szenvedők fogyasztói körébe tartozók mindenképp kiszolgáltatottabbaknak, sérülékenyebbeknek minősülnek, mert ügyleti döntésük meghozatalánál az egészségmegőrző és gyógyító hatás elérése minden egyéb tényezőt megelőz. Az ügyleti döntés befolyásolására való alkalmasság a fogyasztók figyelemfelkeltését is magában foglalta, mert jelentős mértékben befolyásolta a felperesi módszer igénybevételét, az állapotfelmérés érdekében a felperesi Módszertani Központ felkeresését.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú perköltségét és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdése és 46.§ (1) bekezdése szerint megállapított (kerekített) mértékű fellebbezési illetéket.

Budapest, 2017. június 21.

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke,
dr. Vitál-Eigner Beáta s.k. bíró

dr. Bacsa Andrea s.k. előadó bíró